

RATOWNIK (3) *sb m*

a oraz o jasne (w tym w [a] błędne znakowanie).

sg *N* ratownik (2). ◇ [G ratownika.] ◇ pl [G ratownik(o)w.] ◇ *D* ratownik(o)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z niżej notowanych przykładów).

Ten, kto udziela pomocy w trudnej sytuacji, kto ocala z niebezpieczeństwa; assertor, vindex Mącz; adiutor PolAnt (3) : Vindex, Pomściciel. [...] Vindex etiam Rátownik/ Wybáwiciel. Mącz 86a, 387c; [Y trafił go Krol Dagobert że go z koniá zwálił/ wżákże fie wnet wielkość Pogáńftwá zgarnęła ku rátkowi Zołdanowemu [...]. Ale Othon Cefarz bacząc Zołdaná ná ziemi leżącego/ á Krolá Dagobertá od rátownikow iuż odegnánego/ chciał ielzcze Zołdaná ná ziemi potłoczyć HistOtton 98; By nie porwał iáko lew dułze moiey/ zdrápałby á niemálsz ratowniká [non sit qui eruat]. BudBib Ps 7/2[3]].

ratownik czyj [= kto jest ratowany] (1): Pokoy/ pokoy tobie [Dawidzie] pokoy też rátownikom twym. BudBib 1.Par 12/18.

MP